

Fremdeles modtager jeg nu en Henvendelse eller Adresse til Rigsdag og Regjering — med et Antal af 700 Underkrifter — om en Gaffelbane i Himmerland. Anmodningen gaar ud paa, at de modtagne Exemplarer maa blive omdelte og komme til det Udvalg, som har bestaaet sig med Sagen. Det skal ske.

Jeg nævner endnu, forinden vi gaa til Dagsordenen, at der i Landstinget forestaar Valg af Statrevisorer. Efter Forretningsordenen skal der gives en Frist af 4 Dage, og derfor nævner jeg det allerede i Dag.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1887 til 31te Marts 1888.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Formanden: Opførelsen som „eventuelt“ bortfalder, da Lovforslaget, som jeg før nævnte, i Morgaars Eftermiddag kom herind i trykt Stand og kunde omdeles paa Bladserne. Forretningsordenen er for saa vidt fyldestgjort. Derimod har naturligvis ikke Trykningen af Forhandlingerne i det andet Thing, skjøndt der er anvendt al mulig Hlid paa at fremme den, kunnet ske saa hurtigt, at de foreligge trykt i dette Dieblit. Det maa vi finde os i, det kan efter Omstændighederne ikke være anderledes, men man skynder sig saa meget som muligt. Vi gaa altsaa til Sagens første Behandling.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Det er en gammel Skik, at Regjeringen, naar et Finantslovsforslag overføres fra Folkethinget til dette Thing, strax udtaler sig om, hvorvidt den anser Forslaget for tilfredsstillende eller brugeligt i den Stikelse, hvori det er kommet. Jeg skal følge denne Skik, skjøndt jeg antager, at det egentlig er overflødigt denne Gang for Regjeringen at udtale sig om, hvorledes den betragter det foreliggende Forslag. Det kan næppe Nogen i dette Thing være i Tvivl om, at Regjeringen anser Finantslovsforslaget, saaledes som det foreligger, for at være ubrugeligt. Grunden dertil maa være ærede Medlemmer bekendt, at det for Regjeringen er ikke blot Kvantiteten det i saa Henseende gjælder om, men

at der ogsaa er principielle Uoverensstemmelser i Betragtningen af Forslaget mellem Regjeringen og Folkethinget. Jeg tror, at det vil være ønskeligt, naar man ser hen til, at vi i Dag skrive den 26de Marts, at man søger at begrænse denne foreløbige Behandling af Finantslovsforslaget til det mindst Mulige, og jeg skal derfor indskrænke mig til de faa Ord, jeg allerede har sagt, indtil der muligvis maatte blive givet mig Leilighed til at sige Mere dertil.

Schlegel: Ja, det er unægtelig en forceret Behandling, Landstinget nødes til at foretage, og jeg beklager bl. A., at vi maa foretage 1ste Behandling saa snart efter, at Finantslovsforslaget har været til 3die Behandling i det andet Thing, at der først i dette Dieblit er omdelt en Del af de Forhandlingerne, som have fundet Sted der. Slutningen have vi endnu ikke faaet, og det har derfor ikke været i hvert Fald mig muligt, paa en paalidelig Maade at gjøre mig bekendt med, hvad der er foregaaet i det andet Thing ved 3die Behandling, naaget det dog maa erkjendes, at de Udtalelser, som der maatte være faldne, have en ikke ringe Betydning. Jeg skal imidlertid, da det nu ikke kan være anderledes, begynde med at udtale, at det Finantslovsforslag, som her foreligger, kan dette Thing ikke gaa ind paa af flere Grunde. Det kan ikke gaa ind paa det, fordi man har naaget Bevillinger til Forsvarsvæsenet, som dette Thing i høi Grad sætter Pris paa og finder nødvendige for Landets fortsatte Tilværelse og Forsvar. Men det kan heller ikke gaa ind paa, at der i det andet Thing er blevet naaget Poster, som have konstitutionel Betydning, som dette Thing ikke kan fravige. Blandt de Poster, som her er Tale om, er først Bevillingen til de provisoriske Love, som de kaldes, altsaa særlig Genarmeriloven. Der kan nu siges fra andre Sider, fra Oppositionens Side, hvad man vil i den Retning, den kan anføre de Grunde, som den finder, tale for Nægtelsen, men det maa dog i ethvert Tilfælde være klart for det andet Thing og for dem, som jeg vil tillade mig at kalde Oppositionen, at dette Thing nødvendig maa holde paa disse Poster. Vi have, og det har det andet Thing ogsaa godkjendt i sin Tid, været enige om, at bestaaende Love kunde man ikke forandre paa Finantsloven, de Udgifter, der fulgte af bestaaende Love, skulde bevilges paa Finantsloven. Jeg vil ikke inlade mig paa en statsretlig Undersøgelse af de provisoriske Love i dette Dieblit; jeg vil kun slaa fast, at det andet Thing maa vide med den fuld-